

ELSŐ RÉSZ

A vizionlátás

1

NOAH

Tíz hónappal az előző rész eseményei után...

A reptéren fülsiketítő volt a lárma, az emberek ingerülten futkostak fel-alá, egyesek a bőröndjeiket vagy a gyerekeiket ráncigálták maguk után, mások poggyászkocsikkal manővereztek. Rámeredtem a fejem fölötti kijelzőre, hogy megtaláljam a soron következő célállomásom nevét, és kibogarászom a beszállás időpontját. Nem repestem az örömtől, hogy egyedül kell megtennem az utat. Mindig is gyűlöltem a repülést, de nem maradt más választásom: egyedül voltam, mint az ujjam, nem kísért el senki.

Ránéztem az órámra, majd újra a kijelzőt kémleltem. Oké, bőven időben érkeztem, még egy kávéra és némi olvasásra is futja majd az időmből a tranzitban, attól tutira megnyugszom. A fémdetektoros kapuk felé vettem az irányt. Baromira utálom, amikor körbetaperolnak áthaladás után, mert nálam valahogy mindig besípól a jelző. Azt mondják, feltehetőleg vasból van a szívem, és a sors mindig gondoskodik róla, hogy ezt az orrom alá dörgölje, valahányszor fémdetektorokkal akad dolgom.

Felvettem a hátizsákomat a futószalagra, lecsatoltam az órámat, a karkötőimet és azt a nyakláncot, amit mindig viseltem – bár már régen meg kellett volna szabadulnom tőle –, és lepakoltam minden cuccomat a telefonommal, meg a zsebemből kihalászott aprópénzzel együtt.

– A cipőt is, asszonyom – szól rám unott hangon egy fiatal biztonságis. Egy cseppet sem csodálkoztam a stílusán, mert a munkája ékes példája volt a dögunalomnak és az egyhangúságnak. Úgy képzeltem, hogy az agya a szürkéség mocsarában leledzik

attól, hogy folyton ugyanazt csinálja, ugyanazokat a mondatokat ismételteti. Rátettem a tálcára a fehér *Converse* cipőmet, és hálát rebegtem, amiért nem mintás zoknit húztam a lábamra, mert az nagyon gáz lett volna.

– Álljon félre, legyen szíves! Álljon terpeszbe, és nyújtsa ki oldalra a kezét! – parancsolt rám, mire én felsóhajtottam. – Van magánál fémtárgy, éles eszköz vagy...?

– Nincs nálam semmi. Mindig ez van. Nem is értem, miért – feleltem, miközben elviseltem, hogy a tiszt tetőtől talpig megmozgasson. – Csakis a fogtömésem lehet az oka.

A srác viccesnek találta a válaszomat, én viszont alig vártam, hogy végre abbahagyja a taperolást.

Amikor elengedett, összeszedtem a cuccaimat, és *duty free shop* felé vettem az irányt. Ó, hát szia, gigantikus Toblerone! Végre! Ez az egyetlen jó dolog a reptéren. Mindjárt kettőt vettem belőle. Becsúsztottam a csokikat a kis bőröndömbe, és elindultam megkeresni a beszállókaput. A Los Angeles-i nemzetközi repülőtér óriási alapterületű, de szerencsére nem kellett túlságosan messzire mennem. Végigsétáltam a feliratos, mindenféle jelekkel ellátott szőnyegeken, és elhaladtam milliányi *Viszlát!* felirat mellett, mire megérkeztem a célomhoz. Még nem volt hosszú a sor, így simán csak bemutattam a beszállókártyámat és az útleveletem, és egyből be is szálltam. Bent a gépben leültem a helyemre, elővettem a könyvemet, és beleharaptam az egyik Tobleronéba.

Egészen jól alakultak a dolgok, de egyszer csak a könyvjelzőnek használt papírfecni az ölembe hullott, és olyan emlékeket idézett fel bennem, amiket már jó régen, jó mélyre eltemettem magamban. Összeugrott a gyomrom, mert elélem tolultak azok a képsorok, és arra a napra lőttek is a nyugalmamnak.

Nick elutazásának híre kacifántos módon jutott el hozzám. A jelenlétemben senki sem hozta szóba, nyilvánvalóan azért, mert Nick ezt adta utasításba. Még Jenna sem emlegette előttem, de én tutira vettem, hogy többször is találkozott vele. A barátnőm két tűz közé került, én pedig ezt is feltettem azoknak a dolgoknak a hosszú lajstromára, amikért csakis én voltam a hibás.

Nem találkoztam Nicholasszal, de a velem kapcsolatos akciója nem sokat váratott magára. A cuccaimmal telepakolt dobozok alig két héttel a szakításunk után meg is érkeztek, és amikor megláttam N-t, ahogy a macskahordozóból kukucskál kifelé, leroskadtam az ágyra, és kisírtam a szememet. Édes kiscicánk, vagyis most már az én cicám... A lakótársam durva allergiája miatt el kellett vinnem anyámhoz, a régi házba. Iszonyú nehéz volt megválni tőle, de nem maradt más választásom.

Az életemnek azt az időszakát, amikor mást sem csináltam, csak sírtam és sírtam, *sötét korszakként* könyveltem el, mert ez a kifejezés illet rá leginkább: sötét alagútban vergődtem, vak-sötétben kóvályogtam, és képtelen voltam kimászni belőle. Még az sem segített, ha új nap virradt, vagy ha felgyulladt az éjjeli lámpám mesterséges fénye. Pánikrohamok törtek rám szinte mindennap, mire az orvos egyenesen pszichiáterhez irányított.

Eleinte hallani sem akartam semmiféle agyturkászról, de azt hiszem, végül csak segített rajtam, mert ahogy telt-múlt az idő, egy reggel felkeltem, és már képes voltam normális emberi tevékenységeket folytatni... Mígnem egy este eljutott a tudatomig, hogy Nick elment, és örökre elveszett minden.

Az egyetemi kávézóban ütötte meg a fületem egy beszélgetés, abból tudtam meg. Uramatyám! Akkoriban még a random egyetemista kislányok is többet tudtak Nickről, mint én.

Egy lány éppen a barátomról, vagyis bocsánat, az exbarátom-

ról szóló pletykákat osztotta meg a barátnőivel, így értesültem róla, hogy Nick néhány nap múlva New Yorkba utazik.

Abban a pillanatban valami megszállta a testemet, és kényszerített, hogy beszálljak a kocsiba, és elvezessenek a lakásáig. A gondolataimból is száműztem azt a helyet, és mindazt, ami ott történt, de nem hagyhattam, hogy szó nélkül lelépjen. Látnom kellett őt, beszélnem kellett vele. Utoljára a szakításunk éjszakaijában találkoztunk.

Remegő kézzel, roskadozó lábbal vánszorogtam be a háztömbbe, ahol Nick lakott. Beszálltam a liftbe, felmentem az emeletre, és lecövekeltem az ajtaja előtt.

Mit mondjak neki? Mit tegyek, hogy megbocsásson nekem, hogy ne menjen el, hogy újra szeressen?

Amikor becsöngettem, úgy éreztem, menten elájulok. Egyszerre éreztem félelmet, szomorúságot és izzó vágyat, mire kinyitotta az ajtót.

Mindkettőnknek a torkunkon akadt a szó, úgy meredtünk egymásra. Nem számított rám. Le mertem volna fogadni, hogy azt tervezte, szó nélkül lelép, elfelejt, és úgy tesz, mintha soha nem is léteztem volna, de azzal nem számolt, hogy nem könnyít meg a helyzetét.

Szinte vágni lehetett a feszültséget. Lélegzetelállítóan nézett ki: fekete farmer, fehér ing, kissé kócos haj. A lélegzetelállító igazából enyhe kifejezés, ő mindig lélegzetelállítóan nézett ki, de a tűz, ami mindig ott izzott a szemében, valahányszor meglátott, egyszerre kihunytt. Az egymás jelenlétében mindkettőnket megigéző varázslat nem létezett többé.

Olyan jó pasi, olyan magas, és annyira az enyém... Úgy éreztem, a sors büntetésképpen az orrom alá dörgöli, mit vesztettem.

– Mit keresel itt? – A hangja kegyetlenül, fagyosan csengett, és egyből kiközöklentett az álmodozásból.

– Én... – nyögtem ki. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék, mit

tehetnék, hogy megint úgy nézzen rám, mintha én lennék számára a fény, a remény, az élet...

Esze ágában sem volt meghallgatni. Bevágta az orrom előtt az ajtót, de én már döntöttem: ha harc, hát legyen harc. Nem hagyhatom, hogy elmenjen, nem veszíthetem el, mert nélküle nem tudok létezni. Az lehetetlen. Belesajdult a lelkem, ahogy ott állt előttem, én pedig nem kérhettem, hogy öleljen át, hogy enyhítse azt a fájdalmat, ami nap mint nap a lelkemet mardossa. Tettem egy lépést előre, a résnyire ismét kinyíló ajtón besurrantam a lakásába, és lerohantam a személyes terét.

– Mi a fenét művelsz? – támadt nekem, és a nyomomba eredt, amikor a nappali felé vettem az irányt. Alig ismertem rá a szobára: mindenütt dobozok sorakoztak, a kanapét és a dohányzóasztalt fehér lepel borította. Megrohantak az emlékek: a közös reggelik, a lopott csókok a kanapén, az összebújós, filmezős esték, Nick, ahogy reggelit készít nekem, én pedig, ahogy a gyönyörtől kábultan pihegek a párnák között, miközben ő addig csókol, míg ki nem fogy belőlem a szusz...

Mindez mára köddé vált. Nem maradt belőle semmi.

Képtelen voltam visszafogni magam, kitört belőlem a zokogás, és odafordultam hozzá.

– Nem mehatsz el! – nyöszörögtem neki. Nem akartam, hogy elhagyjon.

– Takarodj innen, Noah! Semmi kedvem ehhez az egészhez – vágott vissza, aztán elhallgatott, és megfeszítette az állkapcsát.

Ijedtemben összerezentem, és elemi erővel zokogtam. Nem... A fenébe is! Nem és nem! Sehova nem megyek nélküle!

– Nick, kérlek! Nem akarlak elveszíteni – könyörögtem neki panaszos hangon. Nem tudtam semmi eredetit kitalálni, de legalább őszinte voltam, teljesen őszinte, mert úgy éreztem, képtelen vagyok elviselni az életet nélküle.

Nicholas egyre szaporábban kapkodta a levegőt, én pedig

attól féltem, hogy túlzásba viszem a nyomásgyakorlást, de ha egyszer az oroszlán bajuszát húzgálom, ne végezzek fél munkát.

– Takarodj innen!

Ez egyértelmű parancs volt, de én már hozzászoktam, hogy csak azért se fogadjak szót neki, ez mindig is így volt... Eszem ágában sem volt ezen változtatni.

– Esetleg nem hiányzom neked? – szegeztem neki a kérdést, de a hangom elcsuklott a mondat közepén. Körbefuttattam a tekintetemet a szobában, majd újra ránéztem. – Mert én úgy érzem, megfulladok... Reggelente képtelen vagyok felkelni. Rád gondolk, mielőtt elalszom, rád gondolok, amikor kinyitom a szememet, zokogok utánad...

Hirtelen mozdulattal letöröltem a könnyeimet, mire Nicholas tett egy lépést előre, de nem azért, hogy megnyugtasson, hanem éppen ellenkezőleg. Jó erősen megragadta a karomat. Erősebben a kelleténél.

– És szerinted én mi a fenét csinálók?! – förmedt rám. – Tiszára kikészítettél!

Bármennyire durván nyúlt is hozzám, rögtön erőre kaptam az érintésétől. Annyira hiányzott, hogy felért egy adrenalinlökéttel a lelkemnek.

– Sajnálom – nyögtem ki, és lehajtottam a fejemet, mivel egy dolog volt érezni őt, de egészen más elviselni a csillogó szeméből felém áradó gyűlöletet. – Hibát követtem el, óriási és megbocsáthatatlan hibát, de nem hagyhatod, hogy ez a kapcsolatunk végét jelentse. – Felnéztem rá. Azt akartam, hogy higgyen nekem, hogy meglássa a tekintetemben, hogy a szívemből szóltam. – Soha senkit nem fogok úgy szeretni, mint téged.

Úgy tűnt, megégették a szavaim, mert levette rólam a kezét, elfordult, és elkeseredésében beletúrt a hajába, tépni kezdte, majd újra rám nézett. Egy pillanatra kiesett a szerepéből, mint aki élete legkeményebb csatáját vívja.

Csend furakodott kettőnk közé.

– Hogy voltál rá képes? – szegezte nekem a kérdést másodpercekkel később. A szívem újra összetört, amikor meghallottam, hogy elcsuklik a hangja az utolsó szónál.

– Én már nem is emlékszem rá... – nyögtem ki gyötrelmes hangon. Nem hazudtam, tényleg nem emlékeztem rá, mert jó mélyre eltemettem magamban. Azon az éjszakán, azon a végzetes éjszakán annyira taccsra vágott, hogy azt hittem, ő is megtette azt, amit én, hogy nem voltam képes megállítani, és hagytam, hogy megtegye. Az életemnek abban a pillanatában annyira kikészültem, hogy egyszerűen lekapcsolódtam a testemről és a lelkemről. – Semmi nem maradt az emlékezetemben azon kívül, amit veled éltem át. Nick, meg kell bocsátanod nekem! Azt akarom, hogy megint úgy nézz rám, mint azelőtt. – A szavak szármalmasan kifulladtak, annyira fájt a szívem attól, hogy ott állt előttem, és mégis olyan távolinak éreztem... – Mondd meg, mit tegyek, hogy megbocsáss...

Hitetlenkedve bámult rám, mintha lehetetlent kérnék tőle, mintha a számból értelmetlen, nevetséges dolgok sorjáztak volna.

És tényleg nevetségesnek éreztem magamat. Vajon én képes lennék megbocsátani a megcsalást? Megbocsátának Nicknek, ha ő csalt volna meg engem?

Végtelen fájdalom töltötte el a lelkemet, és már tudtam is a választ... Nem, nyilván nem. Már a pusztá gondolatra is legszívesebben a hajamat téptem volna, hogy kitöröljem azt a képet a fejből, ahogy Nick egy másik lányt tart a karjában.

Egy mozdulattal letöröltem a könnyeket az arcomról, és megértettem, hogy minden hiába. Néhány pillanatra elnémultunk, én pedig tudtam, hogy el kell mennem, de képtelen voltam elviselni a veszteség érzését, mert erről volt szó, igenis elvesztettem őt. Könyöröghetek bármennyit, nincs mit tenni.

Megállíthatatlanul csorogtak lefelé az arcomon a könnyek... Világosan láttam, hogy eljött a néma búcsú ideje. A búcsúé...

Uramatyám! Búcsút venni Nicktől. Azt meg hogy kell? Hogyan veszel búcsút attól az embertől, akit a legjobban szeretsz, és akire a legnagyobb szükség van az életben?

Elindultam az ajtó felé, de amikor elhaladtam mellette, Nick elállta az utamat, és nagy meglepetésemre az ajkamra tapasztotta az ajkát, megragadta a vállamat, magához húzott, nekem pedig a földbe gyökerezett a lábam a csóktól, amiről olyan régóta csak álmodtam.

– Miért? A fenébe is... – jajdult fel egy másodperc múltán, és megragadta a karomat.

A két tenyerembe fogtam az arcát, de arra sem maradt időm, hogy felfogjam, mi történik, mert a hátam a nappali falának csapódott. Csapdába ejtette a testemet, a szája az enyémre tapadt, és azonnal kiszakadt belőlünk a levegő. Kétségbeesetten szorítottam magamhoz, miközben a nyelve a számban kalandozott, és a keze vándorolni kezdett lefelé a testemen. De hirtelen átfordult a helyzet, megváltozott a viselkedése, követelőző, durva lett a csókja. Eltávolodott az ajkamtól, és úgy felkent a falra, hogy mozdulni sem tudtam.

– Nem kellene itt lenned – mordult rám, én pedig észrevettem, hogy könnyek gördülnek le az arcán. Soha nem láttam sírni. Soha.

Úgy éreztem, nem kapok levegőt, el kell szakadnom tőle, mert elrontottuk a dolgokat, és ez így nem jó, egyáltalán nem jó. Szerettem volna megsimogatni az arcát, hogy felitassam a könnyeit, legszívesebben szorosán átöleltem volna, hogy ezredszer is, újra és újra bocsánatot kérjek. Nem tudom, mit olvashatott le az arcomról, de amikor összekapcsolódott a tekintetünk, mintha felgyulladt volna Nickben valami, talán a harag, vagy a harag és a fájdalom keveréke, a mély fájdalomé, amit jól ismertem.

– Én szerettelek – jelentette ki, és a nyakamba fúrta az arcát. Éreztem, hogy remeg, én pedig a karomba zártam, mintha soha nem akarnám elengedni. – A rohadt életbe! Én szerettelek! – kiabálta újra, és kibontakozott az ölelésemből.

Nicholas tett egy lépést hátra, és úgy nézett rám, mint aki életében először lát. A padlóra szegezte a tekintetét, aztán újra engem bámult.

– Tűnj el ebből a lakásból, és eszedbe ne jusson visszajönni!

Egyenesen a szemébe néztem, és megértettem, hogy mindennek vége. A könnyeivel küzdött, a szerelem utolsó szikrája is kiveszett a tekintetéből, csak a fájdalom, a fájdalom és a gyűlölet maradt, én pedig nem tehettem semmit, már nem maradt erőm, hogy folytassam a küzdelmet. Azt hittem, helyre tudom hozni a dolgokat, azt hittem, az iránta érzett szerelmem elég lesz ahhoz, hogy az ő szerelme is újra fellángoljon. Mekkora tévedtem! A szerelmet a gyűlölettől csupán egy lépés választja el... Ezt most a saját bőrömmön tapasztaltam meg.

Akkor láttam utoljára.

– Kisasszony! – szólalt meg mellettem egy hang, ami rögtön visszazökkentett a valóságba.

Felnéztem a könyvemből, és megláttam, hogy egy légikísérő türelmetlenül méreget.

– Igen? – szólaltam meg, és igyekeztem összeszedni magam. A könyv és a Toblerone az ölemből a földre hullott.

– Már majdnem mindenki beszállt. Láthatnám a kártyáját?

Körülnéztem. A francba! Már csak én maradtam a tranzitváróban. Rábámultam a két légikísérőre, akik a beszállókapuból engem figyeltek, és feltápáskodtam a székből. A rohadt életbe!

– Sajnálom – hebegtem. Megfogtam a hátizsákomat, aztán előkotortam belőle az útlevelemet és a beszállókártyámat. A lány elvette tőlem a kártyát, és elindult a kapu irányába. Én a nyomába szegődtem, de visszafordultam, és villámgyorsan végigkémleltem a helyiséget, hogy nem hagytam-e ott valamit.

– A gép végében van a helye, a jobb oldalon... Kellemes utazást kívánok!

Bólintottam, és miközben a gép belseje felé haladtam, ösz-szeszorult a gyomrom.

Hatórás repülőút várt rám New Yorkig.

Az utazás egy örökkévalóságnak tűnt. Bele sem mertem gondolni, hány fok lehet New Yorkban. Július közepe volt, én pedig hálát adtam a sorsnak, hogy csak rövid időt kell ott töltenem, mivel az utazásomnak nagyon konkrét célja volt.

Amikor kiszálltam a gépből, egyenesen a vasútállomás felé vettem az irányt. A reptérről egy rövid vonatút vezetett a jamaicai állomásig, ahol át kellett szállnom az East Hamptonba tartó vonatra. Még fel sem fogtam, hogy ilyen sznoboknak való helyre megyek, ami soha nem vonzott, de Jenna – istenem, Jenna! – tényleg nagy feneket kerített az esküvőjének. Bizony ám, hónapokig szervezte, és – mint minden amerikai pénzeszsák – a Hamptonsban akart férjhez menni. A gazdagok üdülőhelyén az anyjának ősidőktől fogva van egy villája, és szinte mindig ott töltik az egész nyarat. Jenna imádja azt a helyet, oda kötődik minden gyerekkori emléke. Szétnéztem egy kicsit a neten, vajon mennyibe kerül ott egy ház. Dobtam egy hátast.

Jenna kívánsága az volt, hogy töltsen velem az esküvő hetét. Kedden érkeztem meg, és vasárnap jött el a napja, hogy a legjobb barátnőm örökre felhagyjon a hajadonsággal. Sokan mondták neki, hogy tizenkilenc évesen férjhez menni örültség. De kik vagyunk mi, hogy ítélkezzünk egy pár szerelme felett? Ha ők ezt akarják, felkészültek rá, és biztosak a szerelmükben, akkor a pokolba az összes bevett szokással!

Meg is érkeztem, a jamaicai állomáson leszálltam a vonatról. Újabb kétórás út várt rám, ami alatt nemcsak azzal a gondolat-tal kellett megbarátkoznom, hogy a legjobb barátnőm férjhez megy, hanem azzal is, hogy tíz hónap után újra találkoznom kell Nicholas Leisterrel, akiről ez idő alatt – az internetről levadászott információmorzsákat leszámítva – az égvilágon semmit nem hallottam.

Nick lesz a tanú, én pedig az egyik koszorúslány... Szóval így fest a dolog. Talán az idő már be is gyógyította a sebeket, és meghozta a megbocsátást. Nem tudtam, hogy így van-e, de egy dologban biztos voltam: ha szemtől szemben állunk egymással, tutira kitör majd a harmadik világháború.